Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 213 965 van 13 december 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2018 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 februari 2018 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:
[…]
wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 23/10/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene gaf een andere identiteit op tijdens zijn asielaanvraag en verblijfsaanvraag. Betrokkene hield zijn echte identiteit verborgen en maakte gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene verklaarde eveneens aan de politie in België te willen blijven en daarom een alias te gebruiken. Er Is dus een risico op onderduiken.

Betrokkene vroeg asiel aan in België en diende ook een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan TWEE jaar.

Betrokkene kwam langs bij de burgerlijke stand van de stad Oostende om een wettelijke samenwoning te laten registreren met de Belgische [D.S.] […]. Na een negatief advies van het parket van Brugge op 12/01/2018 besloot de burgerlijke stand van de stad Oostende op 30/01/2018 om deze wettelijke samenwoning niet te registreren. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw D. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als mevrouw [D.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene beweert twee kinderen te hebben in België (zo blijkt uit het verslag van het verhoor dat in opdracht van het parket van Brugge werd uitgevoerd naar aanleiding van het onderzoek naar de schijnsamenwoning). Uit het dossier kan slechts de identiteit van één kind achterhaald warden: [N.F.] […] die hij zou verwekt hebben bij een vrouw die hij Gambia heeft leren kennen, ene [S.S.] […]. De

moeder en het kind hebben de Belgische nationaliteit. Echter, het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene nog een relatie onderhoudt met het kind. Aangezien betrokkene nu samenwoont met mevrouw D., vormt hij geen familiale cel met zijn kind. Ook mevrouw [D.] heeft minderjarige kinderen, namelijk [B.A.P.] […] en [B.K.L.] […] die bij haar inwonen. Het staat de partner van betrokkene, alsook zijn eigen kind [N.F.], en de kinderen van zijn partner vrij om hem achterna te reizen naar het land van herkomst. Betrokkene kan vanuit Nigeria bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse steeds procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van hem recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Hij kan met zijn partner/familie in België ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM."

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 6 juni 2018 werd verzoeker gerepatrieerd naar zijn herkomstland.

1.4. Bij arrest nr. nr. 210 773 van 11 oktober 2018 wordt het beroep verworpen dat verzoeker had ingediend tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[…] II.1.1. In de thans bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij, en met de bijzondere omstandigheden in het dossier.

Zij stelt het volgende:

(…)

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt nochtans als volgt: (...)".

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met de specifieke omstandigheden in het huidig dossier. Zij vermeldt wel de familiale situatie van verzoekende partij, maar houdt er op geen enkel ogenblik rekening mee.
Immers, zoals ontegensprekelijk blijkt uit het dossier, heeft verzoekende partij bijzonder hechte banden met België en kan zij onmogelijk 2 jaar gescheiden worden van haar familie zonder het een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM die het recht op privé- en familieleven waarborgt.

De partner van verzoekende partij is Belg. Zij vroegen een wettelijke samenwoning aan. Hoewel deze werd geweigerd, ging verzoekende partij hiertegen in beroep. Dat beroep is nog steeds hangende. Verzoekende partij vormt immers weldegelijk een hecht gezin met haar partner, mevrouw [D.], en zij wensen een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verzoekende partij is er dan ook van overtuigd van de rechtbank zal oordelen dat de verklaring van wettelijke samenwoning toch dient te worden geregistreerd.

Verwerende partij wacht zelfs het resultaat van deze procedure niet af en legt zondermeer een inreisverbod van 2 jaar op. Zij stelt - nogal laconiek - dat de partner van verzoekende partij samen met haar twee Belgische kinderen verzoekende partij maar moet volgen naar Nigeria. Dit is niet ernstig en

toont een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij en haar gezin. Niet alleen bezitten zij de Belgische nationaliteit, de partner van verzoekende partij werkt alhier en haar kinderen zijn schoolplichtig. Verwerende partij kan dan ook niet ernstig menen dat heel het gezin maar moet vertrekken uit België.

Klaarblijkelijk heeft verwerende partij geen belangenafweging gemaakt in het dossier van verzoekende partij.

Maar er is meer, verzoekende partij heeft niet alleen een Belgische partner, zij is ook de vader van een Belgisch kind, mevrouw [N.F.]. Dit wordt niet ontkend door verwerende partij. Ook hier stelt verwerende partij simpelweg dat haar dochter én ex-partner [S.S.], verzoekende partij maar moeten volgen naar Nigeria. Dit tart werkelijk alle verbeelding en toont des te meer aan hoe onredelijk en onzorgvuldig verwerende partij te werk is gegaan bij het opleggen van het inreisverbod.

Een gezinsleven in Nigeria is tevens uitgesloten. Immers er kan niet verwacht worden dat de minderjarige (Belgische!) dochter het grondgebied van de Europese Unie verlaat.
Aangezien het kindje van verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, kan toepassing gemaakt worden van de leer uit het ZAMBRANO arrest van Het Europees Hof van Justitie d.d. 8 maart 2011.

Volgens het Hof zal een situatie -quod in casu- er toe leiden dat minderjarige kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. En dat is een inbreuk op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven). Het kind kan immers in de EU gedurende minstens 2 jaar niet fysiek bij haar vader zijn.

Verwerende partij is op geen enkel moment nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie.

Verzoekende partij heeft nog steeds een bijzonder hechte band met haar dochter en zou haar en haar huidige partner moeten achterlaten voor 2 jaar. Dit is niet ernstig.

In haar memorie met opmerkingen meent de verwerende partij dat het ontstaan van het familieleven plaatsvond in precaire verblijf. Dit klopt niet. De gemeenschappelijke dochter kwam in 2013 naar Europa en werd verwekt in Afrika.

Door het huidig inreisverbod worden artikel 8 van het EVRM, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht dan ook manifest geschonden.

Nergens in de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd waarom deze belangrijke zaken niet in overweging worden genomen bij het bepalen van (de duur van) een inreisverbod.

Bovendien blijkt uit deze motivering opnieuw dat de verwerende partij een inreisverbod van twee jaar nu als een wettelijke norm blijkt te beschouwen. De verwerende partij blijft immers volhouden, ook in haar memorie met opmerkingen, dat het aan de verzoekende partij zou toekomen welke omstandigheden haar nopen tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar.

Niets is uiteraard minder waar. Ook qua termijn dient elke situatie op haar eigen merites beoordeeld te worden, waarbij er geen enkele gebondenheid bestaat.
Nochtans doet de verwerende partij hier alsof twee jaar de norm zou zijn - quod non.

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt immers dat een inreisverbod van 0 tot drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Bovendien moet de verwerende partij bij de oplegging van een inreisverbod rekening houden met alle specifieke omstandigheden, eigen aan elk geval.

Dit is niet gebeurd.

II.1.3. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. […]"

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.6. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Deze situatie werd reeds vastgesteld in het in punt 1.1. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. Verzoeker betoogt dat verweerder geenszins is verplicht een inreisverbod op te leggen, indien een vreemdeling zich in voormelde situatie bevindt, doch uit de bewoordingen van voormelde wetsbepaling blijkt dat op verweerder wel degelijk de verplichting rust om een inreisverbod af te leveren wanneer hij vaststelt dat verzoeker zich in de hierin weergegeven situatie bevindt (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Er wordt niet aangetoond dat verweerder ten onrechte zou zijn overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod.

3.7. Kernpunt van verzoekers betoog is dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken, in het bijzonder met zijn familiale omstandigheden en privéleven. Hij verwijst in dit verband naar artikel 8 van het EVRM.

3.8. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing "*de familiale situatie [wel] [vermeldt], maar er op geen enkel ogenblik rekening [mee] houdt*". De Raad wijst erop dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers familiale omstandigheden. Zo wordt aangaande het gezinsleven met S.D. gesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende, na een negatief advies van het parket, heeft geweigerd de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren. Er wordt aangegeven dat dit een tegenindicatie vormt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verder wordt aangegeven dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België kan worden verdergezet en dat S.D – eventueel samen met haar minderjarige kinderen – verzoeker niet vrijwillig kan vergezellen naar Nigeria. Er wordt tevens op gewezen dat S.D. en verzoeker vanaf het begin wisten dat het voorzetten van hun gezinsleven in België precair was. Inzake verzoekers kinderen, wordt aangegeven dat slechts de identiteit van één kind kan worden achterhaald, met name F.N., van Belgische nationaliteit Er wordt aangegeven dat verzoeker niet aantoont in welke mate hij nog een relatie onderhoudt met het kind. Er wordt aangegeven dat verzoeker alleszins samenwoont met S.D. en geen familiale cel vormt met zijn kind. Verder wordt gesteld dat het kind F.N. hem eventueel kan vervoegen naar Nigeria. Er wordt ten slotte nog gesteld dat verzoeker vanuit Nigeria procedures kan opstarten teneinde op legale wijze terug te keren naar België. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker de opschorting of opheffing van zijn inreisverbod kan vragen, zich hierbij beroepend op zijn gezinsleven en dat hij intussen met zijn gezin contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

3.9. Wat het gezinsleven met S.D. betreft, wijst de Raad erop dat verweerder terecht stelt dat de weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoonst door de ambtenaar van de burgerlijke stand een tegenindicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Artikel 8 EVRM beschermt enkel een oprecht en *"genuine"* gezinsleven. In deze wijst verzoeker erop dat hij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch het loutere gegeven dat verzoeker een beroep heeft ingediend impliceert evenwel geenszins dat verweerder deze beslissing niet bij zijn beoordeling zou mogen betrekken. Voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is immers bekleed met het zogenaamde "*privilège du préalable"*. Hieruit volgt dat deze beslissing wordt vermoed in overeenstemming te zijn met de wet totdat een rechterlijke instelling anders beslist. Verweerder diende het resultaat van de beroepsprocedure dan ook niet af te wachten alvorens de bestreden beslissing te treffen. De Raad dient verder op te merken dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat er, niettegenstaande het bovenvermeld negatief advies van het parket en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, wel degelijk sprake is van een oprecht gezinsleven met zijn partner S.D. Poneren dat er sprake is van een hecht gezin en het uiten van de wens een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, volstaat te dezen niet.

3.10. Verder stelt de Raad vast dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoonst met S.D. Zo heeft hij tevens vastgesteld dat niet blijkt dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Nigeria. Verzoeker acht deze overweging *"niet ernstig"* en getuigen van een *"totaal gebrek aan inlevingsvermogen"* doch toont niet concreet aan dat er sprake is van ernstige hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in zijn herkomstland. Verzoeker toont niet aan waarom zijn partner S.D. en haar kinderen – met wie verzoeker geen bloedband heeft – hem onmogelijk (tijdelijk) kunnen vergezellen naar Nigeria. Louter poneren dat S.D. alhier is tewerkgesteld en haar kinderen schoolplichtig zijn, volstaat als dusdanig niet. Evenmin toont verzoeker met zijn betoog aan dat zijn belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoekers actuele belangen bestaan er in se in om bij zijn partner S.D. en haar kinderen te blijven, dit terwijl hij niet aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en de verklaring van wettelijke samenwoonst met S.D. niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Bovendien kan erop worden gewezen dat indien verzoekers verklaring wettelijke samenwoning alsnog wordt geregistreerd, het hem vrijstaat om een opheffing of opschorting van zijn inreisverbod te verzoeken zoals de bestreden beslissing terecht oppert. Hierbij kan verzoeker zich beroepen op artikel 8 van het EVRM en vervolgens een aanvraag tot gezinshereniging initiëren. Verzoeker betwist niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij intussen contact kan houden met S.D. en haar kinderen via moderne communicatiemiddelen.

3.11. De Raad dient tevens op te merken dat verweerder op pertinente wijze heeft gesteld dat verzoeker en zijn partner S.D. wisten dat het voortzetten van hun gezinsleven vanaf het begin precair was, gelet op de onwettige verblijfstoestand van verzoeker. Hierbij wijst de Raad erop dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen

zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

3.12. Wat betreft het gezinsleven met zijn Belgisch kind F.N. dat geboren is uit verzoekers eerdere relatie met S.S., gaat verzoeker geenszins in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet blijkt in welke mate hij een relatie onderhoudt met dit kind. Het louter poneren dat hij *"nog steeds een bijzonder hechte band"* onderhoudt met het kind volstaat niet. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aangaande een affectieve en/of financiële band tussen hemzelf en zijn dochter aan. De overweging in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan bewijs van een relatie tussen verzoeker en het kind F.N. blijkt derhalve overeind. Verzoeker kan derhalve niet zonder meer verwijzen naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Luidens voormeld arrest dient een derdelander-ouder van een Unieburger een verblijf in een lidstaat te worden toegestaan, indien het gebrek aan dergelijk verblijf ertoe zou leiden dat de minderjarige Unieburger, wegens de afhankelijkheidsband bestaande tussen hen, de facto zou worden verplicht het gehele grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Verzoeker toont geenszins aan dat dergelijke situatie in casu voorhanden is.

3.13. Zo er toch sprake zou zijn van een actueel gezinsleven tussen verzoeker en het minderjarig kind F.N., toont verzoeker niet aan dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn voor dit minderjarig kind om hem eventueel vrijwillig (tijdelijk) te vergezellen naar het herkomstland. Het gegeven dat het minderjarig kind F.N. niet kan worden verplicht verzoeker te vergezellen, impliceert niet dat zij dit niet vrijwillig kan doen. Het louter poneren dat een gezinsleven in Nigeria is uitgesloten, volstaat niet. De Raad kan bovendien ook hier herhalen dat het verzoeker vrijstaat om een opheffing of opschorting van zijn inreisverbod te verzoeken – zich hierbij beroepend op artikel 8 van het EVRM – en vervolgens een aanvraag gezinshereniging met zijn minderjarig kind F.N. te initiëren. Verzoeker betwist niet dat hij intussen contact kan houden via moderne communicatiemiddelen zoals de bestreden beslissing oppert. De Raad wijst in dit verband nog op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Waar verzoeker er nog op wijst dat de gezinsband tussen hemzelf en zijn minderjarige dochter reeds is ontstaan in Nigeria, zodat het ontstaan van het gezinsleven niet in precair verblijf geschiedde, wijst de Raad erop dat iets dergelijks nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden.

3.14. Voor wat betreft het privéleven dat verzoeker alhier zou hebben gehad tijdens zijn precair verblijf in het Rijk van 2011 tot aan zijn repatriëring in juni 2018, wijst de Raad erop dat verzoeker niet concreet aantoont dat er sprake is van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit voor de verwerende partij om zich te onthouden van het inreisverbod. Verzoeker komt niet verder dan te poneren dat er sprake is van bijzonder hechte banden met België en een uitgebreid sociaal netwerk.

3.15. Gelet op bovenstaande wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.16. Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar ten aanzien van verzoeker die onder een andere identiteit een asielaanvraag had ingediend. Verzoeker betoogt nog dat verweerder een geldingsduur van twee jaar "*als wettelijke norm blijkt te beschouwen"*, doch de Raad ziet niet in hoe dit zou blijken uit de motivering van de bestreden beslissing. Er werd concreet ingegaan op verzoekers persoonlijke familiale situatie, waarbij werd aangegeven waarom een geldingsduur van twee jaar proportioneel is, daar waar artikel 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet toelaat om in verzoekers situatie een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen. Verzoeker hamert op het feit dat geen rekening werd gehouden met zijn

specifieke omstandigheden, maar hij laat na te duiden met welke omstandigheden de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter.
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA